

Arrest

nr. 244 920 van 26 november 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
beide handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 2 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat O. GRAVY en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 23 mei 2019 België binnen met hun paspoort en identiteitskaart en verzoeken op 27 mei 2019 om internationale bescherming. Op 31 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 6 februari 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en opgegroeid in San Salvador. Ongeveer twintig jaar geleden huwde u met M. M. R. E. (...). Samen hebben jullie twee minderjarige zonen, O. (...) en M. (...). U heeft nog twee kinderen uit andere relaties: een dochter B. (...) met wie u geen contact heeft en een dochter C. (...) die in de Verenigde Staten verblijft. Uw vrouw heeft nog een dochter uit een andere relatie, G. M. K. J. (...). De laatste vijf jaar voor uw vertrek uit El Salvador verbleef u in La Libertad. U was tewerkgesteld als vrachtwagenchauffeur voor een landbouwbedrijf, een kippenkwekerij genaamd A. S. (...). Uw vrouw werkte de laatste jaren in Panama.

Op 1 januari 2015 verdween uw neef nadat hij, omwille van zijn werk als militair, problemen had gekregen met bendeleden. Hij werd dood teruggevonden. Ongeveer tweeënehalf jaar geleden werd u in de buurt van uw werk op uw moto achtervolgd door een auto met vijf mensen in. Deze auto volgde u zo een drie of vier blokken. U vermoedt dat dit te maken heeft met uw neef die verdwenen is, omdat u met niemand anders problemen heeft in de buurt van uw werk. U verklaarde dat uw gezin gevaar loopt omwille van de verdwijning van uw neef.

Volgens uw verklaringen werd uw oudste zoon, O. (...), verschillende keren hardhandig aangepakt door politiemannen tijdens controleacties waarbij jongeren gecontroleerd werden op drugs. Sinds 2017 wordt uw oudste zoon, O. (...), benaderd door bendeleden van de MS. Deze bendeleden probeerden andere jongeren te rekruteren door hen aan te spreken aan de schoolpoort en door hun vertrouwen te winnen. Begin mei 2018 kwam er een bendelid op een fiets met een gsm naar O. (...) toe. Dit bendelid vroeg aan O. (...) om met hen samen te werken. U zag wat er gebeurde en zei tegen het bendelid dat dit niet mogelijk was. Het bendelid antwoordde dat jullie het moesten doen of dat jullie er anders de gevolgen van zouden dragen. U belde naar uw vrouw in Panama en jullie besloten de kinderen weg te halen uit El Salvador. Uw twee zonen en de dochter van uw vrouw vertrokken op 21 mei 2018 samen met uw vrouw naar Panama. U verbleef nog een jaar in El Salvador om uw werk verder te zetten om zo een hogere ontslagvergoeding te kunnen krijgen. U verliet uw huis en ging inwonen op uw werk.

Op 22 mei 2019 vertrok u vanuit El Salvador naar Madrid, waar u zich bij uw vrouw en kinderen voegde. Jullie besloten naar België te reizen om er uw zus, M. D. A. M. G. (...), die in 2018 in België werd erkend als vluchteling en uw moeder, A. E. C. (...), die in 2019 in België werd erkend als vluchteling te vervoegen. Op 27 mei 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: de paspoorten van u, uw echtgenote en uw zonen O. A. (...) en M. M. (...), de identiteitskaart van u en uw vrouw, uw rijbewijs, geboorteaktes van uw kinderen, uw vliegtuigticket en vijf documenten omtrent de verdwijning en dood van uw neef.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U geeft aan El Salvador te hebben verlaten omdat uw oudste zoon, O. (...), problemen kende met leden van de bende MS die hem wilden rekruteren (CGVS, (...), p. 9; CGVS, (...)B, p. 8). De verklaringen van u en uw echtgenote in dit verband zijn echter dermate vaag en incoherent dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht. Zo legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over hoe uw zoon met deze bendeleden omging. U verklaarde dat uw zoon nooit iets voor de bendeleden van MS heeft gedaan aangezien hij er bang van was. U stelde zelfs dat de bendeleden uw zoon niet rechtstreeks aanspraken aan de schoolomgeving (CGVS, (...), p. 14, 16). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat uw zoon weldegelijke kleine opdrachten, zoals iets voor een bendelid gaan kopen, uitvoerde voor de bendeleden (CGVS, (...)B, p. 11). Dat u uitdrukkelijk verklaarde dat uw zoon, voor het incident aan uw patio, nog nooit met bendeleden had gesproken, terwijl uw vrouw stelde dat uw zoon zelfs kleine opdrachten voor hen uitvoerde, roept ernstige vragen op over de waarachtigheid van jullie verklaring (CGVS, (...)B, p. 11; CGVS, (...), p. 15). Ook over het incident op de patio aan jullie huis, legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat er slechts een persoon met de fiets aankwam, terwijl u vrouw stelde dat het om twee personen ging (CGVS, (...), p. 14, CGVS, (...)B, p. 11). Daarnaast verklaarde u eerst dat u uw kinderen van school hield vanaf het incident met de gsm op de patio, begin mei 2018 (CGVS, (...), p. 15). Even later verklaarde u dan weer dat uw kinderen reeds drie of vier maanden voor hun vertrek, sinds de bendeleden frequent naar de school kwamen en er met de kinderen praatten, niet meer naar school gingen (CGVS, (...), p. 15). Uw vrouw verklaarde dienaangaande dan weer dat jullie kinderen tot aan de dag van hun vertrek uit El Salvador naar school zijn blijven gaan (CGVS, (...)B, p. 12). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over hoe uw zoon precies in contact kwam met de bendeleden van MS, de reden voor jullie vertrek, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde verklaringen en vrees in El Salvador.

U en uw vrouw verklaarden tevens dat jullie zoon O. (...) hardhandig werd aangepakt door de politie (CGVS, (...), p. 17; CGVS, (...)B, p. 12, 13). Ook dienaangaande dient te worden opgemerkt dat, jullie verklaringen niet overeenstemmen. Zo verklaarde uw vrouw dat O. (...) een keer werd tegen gehouden door de politie omdat hij met de fiets aan het rijden was en dat ze hem sloegen zonder reden (CGVS, (...)B, p. 13). Uw vrouw stelde dat dit slechts een enkele keer is voorgekomen (CGVS, (...)B, p. 13). U daarentegen verklaarde dat O. (...) ongeveer een tiental keer werd tegengehouden door de politie waarbij hij enkele slagen met een stok op zijn rug kreeg (CGVS, (...), p. 17). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de problemen die uw zoon zou gekend hebben met de politie ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Naast jullie vrees voor rekrutering van jullie kinderen, gaven jullie ook aan dat jullie vreesen gedood te worden door bendeleden omdat uw neef op 1 januari 2015 is verdwenen en later vermoord werd teruggevonden. U legt vijf documenten neer om de dood van uw neef te staven (CGVS, (...), p. 12).

Uit jullie verklaringen valt wat dit betreft echter geen enkele concrete aanwijzing op te maken die er zou op wijzen dat u in het kader van de dood van uw neef enig risico zou lopen. Gevraagd naar concrete problemen in dit verband gaf uw echtgenote aan dat er in de klacht bij de politie stond dat de hele familie gevaar liep (CGVS, (...)B, p. 9). U verklaarde dat uw gezin gevaar loopt omdat u samen met uw neef bent opgegroeid (CGVS, (...), p. 12). Jullie gaven echter beide aan nooit persoonlijke bedreigingen te hebben ontvangen of andere problemen te hebben gekend in dit kader (CGVS, (...)B, p. 9 en CGVS, (...), p. 12). U verklaarde wel dat u, zo een tweeënehalf jaar geleden, een keer door een auto achtervolgd werd van aan uw werk (CGVS, (...), p. 12, 13). Gevraagd om welke reden u denkt dat deze achtervolging, twee jaar na de dood van uw neef, iets te maken zou hebben met de moord op uw neef, stelde u louter dat u met niemand anders problemen heeft in de buurt van uw werk (CGVS, (...), p. 13). U werd niet aangesproken door de mensen in deze auto en u bent door hen nadien ook niet meer opgezocht of aangesproken. Er moet dan ook worden gesteld dat u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u wel degelijk werd gevolgd door de wagen en dat er enig verband zou zijn geweest met de dood van uw neef. Jullie beweringen in dit verband zijn dan ook louter hypothetisch zodat ze in jullie hoofde niet kunnen leiden tot de een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De stukken die u in verband met de dood van uw neef voorlegt, wijzigen deze conclusie niet aangezien er geen elementen in worden vermeld die verband zouden houden met problemen van u en uw vrouw als gevolg ervan.

De ernst van de door u voorgehouden vrees wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u nog een jaar in El Salvador heeft verbleven omdat u extra geld wilde verkrijgen van uw ontslagvergoeding (CGVS(...), p. 18). U verklaart hierover voor het CGVS dat u het laatste jaar voor uw vertrek op uw werk heeft geslapen en dan nog twee maanden bij een tante heeft verbleven (CGVS(...), p. 16). Dit strookt echter niet met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)

waarin u aangeeft dat u tot aan uw vertrek op 22 mei 2019 op hetzelfde adres in La Libertad heeft gewoond (Verklaring DVZ, vraag 10).

Tenslotte blijkt uit jullie verklaringen ook dat uw vrouw en jullie kinderen samen een jaar in Panama hebben verbleven, zonder er een verzoek om bescherming te hebben ingediend (CGVS(...), p. 9; CGVS(...)B, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor El Salvadoranen om asiel aan te vragen in Panama. Deze vaststelling vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door jullie voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijk gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Uit uw verklaringen blijkt overigens geen band tussen de door u aangehaalde asielmotieven en die van uw moeder, A. E. C. (...), en uw zus M. D. A. M. G. (...) (CGVS, (...), p. 5).

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie

Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/ of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u en uw vrouw neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes en uw rijbewijs hebben enkel betrekking op jullie identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Het vliegtuigticket toont aan wanneer jullie naar België zijn gevolgen, dit element wordt eveneens niet betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze

informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er opgemerkt dat er ook ten aanzien uw stiefdochter G. M. K. J. (...) en uw vrouw M. M. R. E. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en opgegroeid in San Salvador. Ongeveer twintig jaar geleden huwde u met R. A. M. O. (...). Samen hebben jullie twee minderjarige zonen, O. (...) en M. (...). U heeft nog een dochter uit een eerdere relatie, G. M. K. J. (...). De laatste jaren voor uw vertrek uit El Salvador woonde u samen met uw gezin in La Libertad. In 2016 vertrok u naar Panama om te werken. U zorgde voor een oudere man en werkte in een Subway restaurant. U keerde regelmatig terug naar uw gezin in El Salvador.

Begin mei 2018 kreeg u telefoon van uw man, waarin hij u vertelde dat bendeleden van de MS jullie zoon O. (...) intimideerden en probeerden te rekruteren. U was bang omdat er in 2015 een neef van uw man werd vermoord door bendeleden. Tevens werd uw zoon eenmaal hardhandig aangepakt door de politie omdat hij aan het fietsen was. U bent enkele dagen later naar El Salvador terug gekeerd en bracht alles in gereedheid om uw kinderen mee te nemen naar Panama. Op 23 mei 2018 vertrok u samen met uw drie kinderen naar Panama, waar u nog een jaar gewoond en gewerkt heeft. Uw man verbleef nog een jaar in El Salvador om uw werk verder te zetten om zo een hogere ontslagvergoeding te kunnen krijgen.

Aangezien uw man familie heeft in België, besloten jullie om samen naar België te reizen op 22 mei 2019. Op 27 mei 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: de paspoorten van u, uw echtgenoot en uw zonen O. A. (...) en M. M. (...), de identiteitskaart van u en uw man, geboorteaktes van uw kinderen, uw vliegtuigticket en vijf documenten omtrent de verdwijning en dood van uw neef.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich baseert op dezelfde vrees als die van uw echtgenoot, R. A. M. O. (...), namelijk de vrees dat jullie kinderen gevaar lopen in El Salvador omwille van de bendes (CGVS, (...)B, p. 8). Uzelf heeft nooit problemen gekend met de autoriteiten in El Salvador, noch persoonlijke problemen gekend met bendes in El Salvador (CGVS(...)B, p. 9, 12). U heeft geen andere problemen gekend in El Salvador (CGVS, (...)B, p. 8). In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat deze geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakte en hem bijgevolg de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. De beslissing van uw echtgenoot is gebaseerd op volgende motieven:
“(…)”

Bijgevolg kan er op basis van deze feiten ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er opgemerkt dat er ook ten aanzien uw dochter, G. M. K. J. (...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 244 180, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 244 537. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift, op enkele toevoegingen na, dezelfde argumenten aanvoert als verzoeker. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen elk de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“het algemeen beginsel van goed bestuur die de verplichting inhoudt een nauwkeurig beheer van de administratieve dossiers”*.

Verzoekende partijen stellen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) *“een slechte lezing van (...) (hun) verklaringen gemaakt heeft”*. Waar in de bestreden beslissingen gewezen wordt op verschillende incoherenties tussen hun verklaringen, menen zij dat hun verklaringen *“in dezelfde richting gaan en een echte vrees voor vervolging tonen, gezien de bendes die in hun land van herkomst heersen”*. Bij lezing van hun respectievelijke notities van het persoonlijk onderhoud kan men volgens verzoekende partijen alleen vaststellen dat verzoekster niet verklaard heeft dat haar zoon opdrachtjes voor deze bendes uitvoerde, *“maar in tegendeel daarvan dat er niets zo concreets als het incident met de Gsm daarvoor gebeurde”*, en *“(d)at aan de vraag om te weten of indien haar zoon een bevel kreeg, hij het moest uitvoeren, zij affirmatief daarop antwoordde, anders zou hij gedood worden”*. Zij betogen dat verzoeker verklaard heeft dat de bendes zijn zoon op school benaderden om te proberen het vertrouwen van de jongeren te verkrijgen en zo gunsten van hen te krijgen en dat hij verduidelijkt heeft dat zijn zoon wel benaderd werd *“maar zonder nochtans de verzoeken te beantwoorden”*. Vervolgens zou hij dan op een meer *“agressieve”* wijze benaderd zijn op de patio van het huis. Verzoekende partijen besluiten dat hun verklaringen op dit punt overeenstemmend zijn.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen wat betreft het aantal personen dat naar de patio van hun huis zou zijn gekomen, laten verzoekende partijen gelden dat *“tegenpartij gebruik maakt van dit onnozel detail om de verklaringen van het koppel op dit punt verdacht te maken”* en herinneren zij eraan dat verzoekster zich op de dag van het incident in Panama bevond. Het incident werd haar verteld en het is mogelijk dat ze dacht dat er twee personen gekomen waren *“gezien de manier hoe de gangs functioneren (in bende dus)”*, aldus verzoekende partijen. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift nog op dat zij en verzoeker *“hetzelfde verklaard hebben over de doelen van de*

gangs, met betrekking op hun zonen". Verder halen verzoekende partijen aan dat ze duidelijk maakten dat hun kinderen als gevolg van dit gebeuren niet meer naar school gingen. Zij menen dat hun verklaringen ook op dit punt *"in dezelfde richting"* gaan en wijzen erop dat verzoekster aangeduid heeft dat de kinderen naar school geweest zijn tot *"hun vertrek naar Panama"*, dus tot op het ogenblik dat zij ze kwam halen om het land te verlaten.

Waar in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat verzoekers verklaring op het CGVS dat hij het laatste jaar voor zijn vertrek op zijn werk geslapen heeft en dan nog twee maanden bij een tante heeft verbleven niet strookt met zijn verklaringen tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) waarin hij aangeeft dat hij tot aan zijn vertrek op 22 mei 2019 op hetzelfde adres in La Libertad heeft gewoond, repliceren verzoekende partijen dat verzoeker bij de DVZ zijn laatste officiële adres heeft gegeven, namelijk het familiehuis in La Libertad. Verzoeker zou de plaats waar hij werkte nooit hebben beschouwd als de plaats waar hij woonde. Dit was dus heel eenvoudig een veiligheidsmaatregel, in afwachting van hun vertrek, zo betogen verzoekende partijen. Wat betreft het feit dat verzoeker na het vertrek van verzoekster en zijn kinderen nog een jaar in El Salvador is gebleven, wijzen verzoekende partijen erop dat verzoeker verduidelijkt heeft dat hij het geld dat hij op het einde van zijn werkovereenkomst zou krijgen nodig had om de reis van de hele familie te kunnen financieren. Zij stellen dat hij gedurende een jaar op zijn werkplaats geslapen heeft ter voorkoming van alle problemen en dat *"dit wel van het feit getuigt, dat de bendes hem en zijn familie gedwongen hebben hun woning te verlaten"*.

Waar in de bestreden beslissingen gewezen wordt op de tegenstrijdige verklaringen die zij hebben afgelegd over het aantal keer dat hun zoon O. door de politie hardhandig werd aangepakt, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat zij alleen maar het ergste incident vermeld heeft, doch dat *"dit niet betekend dat O. (...) niet regelmatig, op een minder of meer brutale manier aangesproken werd"*. Verzoekende partijen wijzen er opnieuw op dat verzoekster helemaal alleen gedurende een jaar in Panama leefde en stellen dat verzoeker haar alleen maar de belangrijkste incidenten vertelde, met name het incident waarbij O. van zijn fiets werd geworpen. Zij wijzen er verder op dat de wijk waarin zij woonden gelegen was in het centrum van de zone waar de bendes hun vergaderingen hielden en dat de politie daardoor heel achterdochtig was, zelfs tegenover onschuldige jongeren die in deze zone woonden.

Verzoekende partijen menen verder dat het CGVS zijn aandacht geconcentreerd heeft op detailpunten om hun aanvraag te verwerpen en helemaal geen rekening heeft gehouden met de context waarin de feiten zich voordeden. Zij stellen dat het incident dat zich bij hen thuis heeft voorgedaan *"heel symptomatisch"* is en bewijst hoe ver de bendes bereid zijn te gaan om jongeren te rekruteren. Zij wensen tevens te onderlijnen *"dat verzoeker zich frontaal tegen deze mensen verzette"* en dat dit hem vanaf het begin in een gevaarlijke positie plaatste. Onder verwijzing naar de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van 15 maart 2016, betogen zij dat het feit dat hij zich frontaal tegen de bendes heeft verzet van hem een doelwit maakt. Het was voor verzoeker heel belangrijk zijn zoon te beschermen zodat hij geen crimineel zou worden, aldus verzoekende partijen, die er in dit verband op wijzen dat uit voormelde richtlijnen van UNHCR blijkt dat kinderen en jongeren in El Salvador tot een risicogroep behoren.

Ten aanzien van de vaststelling dat verzoekster en haar kinderen gedurende een jaar in Panama verbleven hebben zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, laten verzoekende partijen gelden dat de opvangomstandigheden en de behandeling van asielzoekers in Panama heel precair zijn, dat volgens UNHCR de asielprocedure nog heel erbarmelijk blijft en *"niet de noodzakelijke waarborg geeft, om aan de standaards van de UNCHR te beantwoorden"*. Volgens hen was het in Panama niet mogelijk de nodige bescherming te krijgen voor verzoeker en zijn familie. Bovendien is Panama ook een heel arm land, met veel corruptie en zonder doeltreffend schoolsysteem, aldus verzoekende partijen, die er ook op wijzen dat dit land op plaats 101 gerangschikt is op de corruptielijst van Transparency International, daar waar El Salvador op plaats 113 staat. Zij betogen verder dat hun kinderen gedurende het jaar dat ze in Panama verbleven niet naar school konden gaan en dat zij alleen maar een dag naar school zijn gegaan, waarna hun jongste zoon M. getraumatiseerd naar huis zou zijn gekomen *"omdat hij het onderwerp werd van racistische scheldwoorden en aan zijn moeder uitgelegd heeft dat de leerlingen cannabis op school rookten"*.

Met betrekking tot de vrees die hij stelt te hebben omwille van de moord op zijn neef, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zich wel bewust is dat het feit dat een naast familielid gedood werd niet noodzakelijkerwijze betekent dat hem hetzelfde zal overkomen. Hij wijst erop dat zijn neef militair was

en weigerde voor de bendes te werken en dat hij een klacht heeft ingediend en daarom werd vermoord. Dit toont volgens hem wel aan dat het heel gevaarlijk is om zich tegen heel machtige criminele bendes te verzetten, zoals degene die in El Salvador aan het werk zijn.

Verzoekende partijen betogen verder dat de politionele of gerechtelijke autoriteiten van El Salvador hen niet kunnen helpen, dat het geweld in hun land van herkomst blijvend is en dat ook niet wordt betwist dat het veiligheids- en gerechtelijk apparaat "*ineffectief en bedorven is*", zoals blijkt uit de COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019, waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen wordt.

Met betrekking tot hun nood aan subsidiaire bescherming, laten verzoekende partijen gelden dat het CGVS alleen maar een korte en niet-geïndividualiseerde analyse van de veiligheidssituatie heeft uitgevoerd. Ten aanzien van de motivering hierover stellen zij dat voormelde COI Focus talrijke bronnen noemt die El Salvador als een van de gewelddadigste landen ter wereld beschouwen en dat hieruit ook blijkt dat iedereen om een of andere reden door de bendes als mikpunt kan worden genomen. Zij halen een rapport van Human Rights Watch aan en besluiten hieruit dat "*de bendes dus als terroristische groepen in Salvador beschouwd worden (...) voor zover het over criminelen gaat die iedere burger als mikpunt kunnen nemen, zonder dat er daarvoor duidelijke redenen zijn*". Zij wijzen verder op wat de Raad in een arrest van 18 december 2019 heeft gesteld over het concept '*blind geweld*'. Daarnaast halen zij het hoge moordcijfer in El Salvador aan en herhalen zij dat het gerechtelijk systeem bedorven en inefficiënt is en dat de politie zelfs deel uitmaakt van het probleem. Zij wijzen er tevens op dat de bendes volgens voormelde COI Focus *de facto* het politieke en sociale leven van het land controleren en dat de staat zelfs niet in staat is de vrijheid van beweging in het land te verzekeren. Verzoekster vermeldt in dit verband in haar verzoekschrift dat zij sinds jaren geen enkel lid van haar familie heeft gezien omdat zij in een streek leeft die gecontroleerd wordt door de bende *Mara Salvatrucha* terwijl haar familie in een zone woont die door de rivaliserende bende *18* wordt gecontroleerd. Salvadoranen kunnen volgens haar niet van de ene zone naar de andere reizen zonder gevaar op gedood te worden. Verzoekende partijen besluiten dat er in deze omstandigheden wel veralgemeend geweld heerst in El Salvador.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen vernietigd worden en dat hun zaak teruggestuurd wordt naar het CGVS. Zij merken op dat hun zoon O. tijdens de procedure meerderjarig is geworden en wijzen erop dat het CGVS hem kon horen, doch dit niet heeft gedaan. Verder meent verzoekster in haar verzoekschrift dat zij niet "*op een volledige wijze*" verhoord werd en "*dat het wenselijk is aan het CGVS voor te schrijven, verzoekster op een volledige manier te verhoren*". Tevens wijst zij erop dat in haar hoofde dezelfde beslissing genomen werd als in hoofde van verzoeker hoewel de vragen die haar gesteld werden en de duur van haar persoonlijk onderhoud verschillend waren. Zij voert tot slot aan dat de tweede bestreden beslissing haar kinderen niet vermeldt, hoewel ze wel op haar bijlage 26 werden opgenomen. Deze beslissing beïnvloedt hun belangen en hun lot, maar daarover wordt niets gezegd, aldus verzoekster in haar verzoekschrift.

3.2. Stukken

Als bijlage aan de verzoekschriften worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van 15 maart 2016 (stuk 4);
- een schermafdruck van de website van Transparency International (stuk 5);
- het "*World Report 2020 – El Salvador*" van Human Rights Watch van januari 2020 (stuk 6);
- een uittreksel van de website <http://data.un.org/en/iso/sv.html> over de socio-economische indicatoren van El Salvador (stuk 8);
- het document "*UNHCR Submission for het Universal Periodic Review – Panama – UPR 36th Session (2019)*" van UNHCR van oktober 2019 (stuk 9).

3.3. Beoordeling

3.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) zijn verklaringen en die van verzoekster over de problemen die zijn oudste zoon O. kende met de leden van de bende MS die hem wilden rekruteren dermate vaag en incoherent zijn dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht, (ii) tegenstrijdige verklaringen over de problemen die zijn zoon O. zou hebben gekend met de politie verder de geloofwaardigheid van de door hem en verzoekster aangehaalde problemen ondermijnen, (iii) uit zijn verklaringen en deze van verzoekster geen enkele concrete aanwijzing kan worden afgeleid dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in het kader van de dood van zijn neef, (iv) de ernst van de door hem voorgehouden vrees verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij nog een jaar in El Salvador heeft verbleven omdat hij extra geld wilde verkrijgen van zijn ontslagvergoeding, (v) verzoekster en haar kinderen samen een jaar in Panama hebben verbleven zonder er een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, (vi) het loutere feit dat hij een familielid is van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en hem niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus, en (vii) de overige door hem en verzoekster neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen, en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich baseert op dezelfde vrees als die van verzoeker, dat verzoekster zelf nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten in El Salvador, noch persoonlijke problemen met bendes in El Salvador, en dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geconcludeerd werd dat deze geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakte, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst in hoofdzaak verlaten te hebben uit vrees dat hun kinderen zouden worden gerekruteerd door de criminele bendes die er actief zijn. Als rechtstreekse aanleiding voor hun vertrek vermelden zij een incident waarbij hun oudste zoon O. thuis zou zijn aangesproken door een bendelid van *Mara Salvatrucha* (MS-13) met de vraag om samen te werken. Verzoeker zou toen in de buurt geweest zijn en laten verstaan hebben dat dit niet zou gebeuren, waarop het bendelid geantwoord zou hebben dat zij het moesten doen of dat zij er anders de gevolgen van zouden dragen. Hierop zou verzoeker verzoekster, die zich in Panama bevond, verwittigd hebben. Verzoekster zou naar El Salvador gekomen zijn en een maand later met haar zonen en dochter opnieuw naar Panama vertrokken zijn. Verzoeker zou nog een jaar in El Salvador gebleven zijn om er verder te werken met het oog op een hogere ontslagvergoeding. Op 22 mei 2019 zouden verzoekster en haar kinderen vanuit Panama en verzoeker vanuit El Salvador naar België zijn gereisd en elkaar onderweg in Madrid hebben vervoegd. Verzoekende partijen stellen te vrezen voor hun leven en dat van hun kinderen indien zij terugkeren naar El Salvador. Behalve met de bendes zouden hun kinderen ook met de politie problemen hebben gehad. Hun oudste zoon O. zou één dan wel meerdere keren hardhandig zijn aangepakt door de politie zonder dat daar een ernstige reden toe was. Zij beweren dat het niet mogelijk is om een klacht in te dienen bij politie of parket omdat de politie geïnfiltrerd is door de bendes en deze informatie binnen geen tijd bij de bendes zou terechtkomen, die er vervolgens naar zouden handelen. Daarnaast geven verzoekende partijen aan te vrezen dat hen in El Salvador hetzelfde zou kunnen overkomen als wat gebeurde met de neef van verzoeker. Die zou omwille van zijn werk als militair problemen hebben gekregen met bendeleden en een klacht hebben ingediend omdat zijn familie gevaar liep. Op 1 januari 2015 zou hij verdwenen zijn en twee dagen later dood zijn teruggevonden. Verzoeker verklaart dat hij op gegeven moment op zijn moto achtervolgd werd door een auto met vijf mensen in, een gebeurtenis die hij linkt aan wat zijn neef is overkomen. Tot slot voeren verzoekende partijen aan dat zij in El Salvador getuige waren van ontvoeringen, moorden en afpersingen en verwijzen zij naar de vijandige omgeving waarin ze leefden.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging omwille van de door hen aangevoerde feiten aannemelijk maken.

Aan de vermeende poging tot rekrutering van hun zoon O. kan geen geloof worden gehecht nu de verklaringen die verzoekende partijen hierover hebben afgelegd op meerdere punten tegenstrijdig zijn. De commissaris-generaal wijst wat dit betreft in hoofde van verzoeker terecht op volgende pertinente vaststellingen:

“Zo legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over hoe uw zoon met deze bendeleden omging. U verklaarde dat uw zoon nooit iets voor de bendeleden van MS heeft gedaan aangezien hij er bang van was. U stelde zelfs dat de bendeleden uw zoon niet rechtstreeks aanspraken aan de schoolomgeving (CGVS, (...), p. 14, 16). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat uw zoon weldegelijke kleine opdrachten, zoals iets voor een bendelid gaan kopen, uitvoerde voor de bendeleden (CGVS, (...)B, p. 11). Dat u uitdrukkelijk verklaarde dat uw zoon, voor het incident aan uw patio, nog nooit met bendeleden had gesproken, terwijl uw vrouw stelde dat uw zoon zelfs kleine opdrachten voor hen uitvoerde, roept ernstige vragen op over de waarachtigheid van jullie verklaring (CGVS, (...)B, p. 11; CGVS, (...), p. 15). Ook over het incident op de patio aan jullie huis, legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat er slechts een persoon met de fiets aankwam, terwijl u vrouw stelde dat het om twee personen ging (CGVS, (...), p. 14, CGVS, (...)B, p. 11). Daarnaast verklaarde u eerst dat u uw kinderen van school hield vanaf het incident met de gsm op de patio, begin mei 2018 (CGVS, (...), p. 15). Even later verklaarde u dan weer dat uw kinderen reeds drie of vier maanden voor hun vertrek, sinds de bendeleden frequent naar de school kwamen en er met de kinderen praatten, niet meer naar school gingen (CGVS, (...), p. 15). Uw vrouw verklaarde dienaangaande dan weer dat jullie kinderen tot aan de dag van hun vertrek uit El Salvador naar school zijn blijven gaan (CGVS, (...)B, p. 12). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over hoe uw zoon precies in contact kwam met de bendeleden van MS, de reden voor jullie vertrek, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde verklaringen en vrees in El Salvador.”

De Raad kan verzoekende partijen niet volgen waar zij in hun verzoekschriften betogen dat hun verklaringen daarover *“in dezelfde richting gaan”*, dan wel *“overeenstemmend”* zijn. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt dat zij haar informatie over voormeld incident van verzoeker kreeg toen die haar belde om dit te melden (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoekster verklaarde dat verzoeker

haar zei dat leden van de bende MS-13 hun zoon O. zochten op school, hem volgden en hem bevelen gaven om dingen te doen, zoals iets gaan kopen. Dit strookt niet met verzoekers eigen verklaringen volgens dewelke O. enkel rechtstreeks werd aangesproken door de bende toen een bendelid hem een gsm overhandigde op de patio. Verzoeker bevestigde dat ze daarvoor nog nooit tegen zijn zoon hadden gesproken (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Het betoog dat verzoekster nooit zou hebben gezegd dat haar zoon opdrachten voor de bende uitvoerde, kan niet overtuigen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ondubbelzinnig dat haar man haar aan de telefoon vertelde dat hun zoon van bendeleden de opdracht kreeg om dingen te kopen. Haar gevraagd *“als uw zoon een opdracht kreeg, deed hij dat dan?”*, antwoordde verzoekster zonder meer: *“Ja hij moest het doen anders zouden ze hem slaan”* (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Dat verzoekster die laatste vraag als een louter hypothetische vraag zou hebben geïnterpreteerd, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschriften lijken te suggereren, is niet aannemelijk. Zelfs indien wordt aangenomen dat O. de bevelen die hem zouden zijn gegeven niet daadwerkelijk heeft uitgevoerd, dan nog blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar man haar zei dat hun zoon reeds vóór het incident met de gsm door de bende zou zijn aangesproken en geviseerd, wat hoegenaamd niet strookt met de verklaringen van verzoeker. Het klopt dat verzoeker verklaarde dat zijn zoon op school zou zijn benaderd, doch verzoeker verduidelijkte dat de bende zich richtte tot een groep kinderen en ontkende dat zijn zoon daarbij rechtstreeks werd aangesproken (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Door de vaststelling dat zij geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd over het aantal personen dat O. benaderde af te doen als een *“onnozel detail”* bieden verzoekende partijen hiervoor geen verschoning of verklaring. De omstandigheid dat verzoekster zich op de dag van het incident in Panama bevond en dat het incident haar werd verteld, doet geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat zij en verzoeker hierover coherente verklaringen afleggen, te meer daar verzoekster hierover door verzoeker werd geïnformeerd en deze gebeurtenis raakt aan de kern van hun relaas en hun voorgehouden vrees bij terugkeer naar El Salvador. Het argument dat verzoekster mogelijks dacht dat twee bendeleden bij het incident betrokken waren omdat bendes nu eenmaal *“in bende”* functioneren, overtuigt evenmin. Verzoekster werd uitdrukkelijk gevraagd hoeveel bendeleden tot aan de patio van haar huis kwamen en antwoordde dat er enkel twee personen waren, zonder daarbij enig voorbehoud te formuleren. Indien dit een loutere veronderstelling van haar was, mag worden verwacht dat zij dit ook zo zou hebben aangegeven, *quod non*. Dat verzoekende partijen hetzelfde verklaard hebben over de bedoelingen van de bendes met betrekking tot hun zonen, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Verder bevestigen verzoekende partijen de verklaringen van verzoekster volgens dewelke hun kinderen naar school zijn geweest tot aan hun vertrek naar Panama, met name het ogenblik waarop verzoekster hen kwam halen om het land te verlaten. Zodoende weerleggen zij niet dat deze verklaringen niet stroken met wat verzoeker verklaarde, namelijk dat hij zijn kinderen na het incident weg hield van school, gedurende een maand voorafgaand aan hun vertrek, dan wel dat ze al drie of vier maanden voor hun vertrek niet meer naar school gingen, sinds de bendeleden frequent naar de school kwamen om met hen te praten (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

De vaststelling dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Wat betreft hun beweringen dat hun zoon O. hardhandig door de politie werd aangepakt, stelt de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker op goede gronden het volgende vast:

“Ook dienaangaande dient te worden opgemerkt dat, jullie verklaringen niet overeenstemmen. Zo verklaarde uw vrouw dat O. (...) een keer werd tegen gehouden door de politie omdat hij met de fiets aan het rijden was en dat ze hem sloegen zonder reden (CGVS, (...)B, p. 13). Uw vrouw stelde dat dit slechts een enkele keer is voorgekomen (CGVS, (...)B, p. 13). U daarentegen verklaarde dat O. (...) ongeveer een tiental keer werd tegengehouden door de politie waarbij hij enkele slagen met een stok op zijn rug kreeg (CGVS, (...), p. 17). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de problemen die uw zoon zou gekend hebben met de politie ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.”

De uitleg in de verzoekschriften dat verzoekster enkel het ergste incident dat haar zoon met de politie meemaakte heeft vermeld, dat zij zich op dat moment in Panama bevond en dat verzoeker haar enkel de belangrijkste incidenten vertelde en meer bepaald het incident waarbij hun zoon van zijn fiets werd

geworpen, kan niet overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoekster bij de DVZ verklaard heeft dat haar zoon twee keer hardhandig werd aangepakt door de politie (adm. doss. verzoekster, stuk 5, vragenlijst, punt 3.5), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS slechts melding maakte van één incident waarbij haar zoon door de politie zou zijn geslagen en uitdrukkelijk bevestigde dat hij behalve die ene keer geen andere problemen heeft gekend met de politie (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Dat de politie heel achterdochtig was, zelfs tegenover onschuldige jongeren in hun wijk, omdat die te midden de plaats lag waar de bendes hun vergaderingen hielden, neemt niet weg dat geen geloof kan worden gehecht aan de concrete incidenten die verzoekende partijen aanhalen, gelet op de voorgaande pertinente vaststellingen die zij weerleggen noch ontkrachten.

In zoverre verzoekende partijen een vrees stellen te hebben omwille van de moord op de neef van verzoeker begin 2015, ter staving waarvan zij een aantal documenten neerleggen, stelt de Raad vast dat zij er niet in slagen deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De commissaris-generaal licht dit in hoofde van verzoeker terecht als volgt toe in de eerste bestreden beslissing:

“Uit jullie verklaringen valt wat dit betreft echter geen enkele concrete aanwijzing op te maken die er zou op wijzen dat u in het kader van de dood van uw neef enig risico zou lopen. Gevraagd naar concrete problemen in dit verband gaf uw echtgenote aan dat er in de klacht bij de politie stond dat de hele familie gevaar liep (CGVS, (...)B, p. 9). U verklaarde dat uw gezin gevaar loopt omdat u samen met uw neef bent opgegroeid (CGVS, (...), p. 12). Jullie gaven echter beide aan nooit persoonlijke bedreigingen te hebben ontvangen of andere problemen te hebben gekend in dit kader (CGVS, (...)B, p. 9 en CGVS, (...), p. 12). U verklaarde wel dat u, zo een tweeënehalf jaar geleden, een keer door een auto achtervolgd werd van aan uw werk (CGVS, (...), p. 12, 13). Gevraagd om welke reden u denkt dat deze achtervolging, twee jaar na de dood van uw neef, iets te maken zou hebben met de moord op uw neef, stelde u louter dat u met niemand anders problemen heeft in de buurt van uw werk (CGVS, (...), p. 13). U werd niet aangesproken door de mensen in deze auto en u bent door hen nadien ook niet meer opgezocht of aangesproken. Er moet dan ook worden gesteld dat u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u wel degelijk werd gevolgd door de wagen en dat er enig verband zou zijn geweest met de dood van uw neef. Jullie beweringen in dit verband zijn dan ook louter hypothetisch zodat ze in jullie hoofde niet kunnen leiden tot de een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De stukken die u in verband met de dood van uw neef voorlegt, wijzigen deze conclusie niet aangezien er geen elementen in worden vermeld die verband zouden houden met problemen van u en uw vrouw als gevolg ervan.”

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift te kennen dat hij wel beseft dat het feit dat een naast familielid gedood werd niet noodzakelijkerwijze betekent dat hem hetzelfde zal overkomen, doch dat dit wel aantoonde dat het heel gevaarlijk is om zich in El Salvador tegen heel machtige criminele bendes te verzetten. Deze algemene overweging doet evenwel niets af aan de pertinente vaststelling dat verzoeker over geen enkele concrete aanwijzing beschikt dat hij of verzoekster persoonlijk worden bedreigd of vervolgd door de moordenaars van zijn neef. Nog daargelaten dat verzoeker geen link met zijn neef aantoonde, wordt de geloofwaardigheid van zijn bewering door een wagen te zijn achtervolgd ondermijnd door de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop deze gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan. Verzoeker situeerde deze achtervolging bij de DVZ, waar hij op 2 augustus 2019 werd gehoord *“een tweetal jaar geleden”* (adm. doss. verzoeker, stuk 22, vragenlijst, punt 3.8). Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 21 november 2019 situeerde hij dit initieel ongeveer tweeënehalf jaar eerder (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), dus ongeveer halverwege 2017. Verder in het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij na het vertrek van zijn zoon en vrouw nog andere problemen kende, antwoordde verzoeker dat zich enkel het incident voordeed waarbij hij achtervolgd werd en dat hij linkte aan zijn neef. Vervolgens gevraagd of deze achtervolging plaatsvond toen hij al op zijn werk sliep, antwoordde verzoeker bevestigend (*ibid.*, p. 16). Aangezien verzoekster en haar kinderen El Salvador verlaten hebben op 23 mei 2018 (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), stroken verzoekers verklaringen volgens dewelke hij na hun vertrek achtervolgd werd niet met zijn eerdere verklaringen volgens dewelke deze achtervolging een jaar eerder zou hebben plaatsgevonden. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster noch bij de DVZ, noch op het CGVS melding heeft gemaakt van de achtervolging van haar man. Haar gevraagd of haar man persoonlijke problemen kende met de bendes, antwoordde ze ontkenkend (*ibid.*, p. 12).

Wat betreft de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees wordt er door de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing overigens terecht op gewezen dat deze ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker nog een jaar in El Salvador verbleven heeft omdat hij extra geld wilde

verkrijgen van zijn ontslagvergoeding. Het betoog dat verzoeker het geld dat hij bij de beëindiging van zijn werkovereenkomst zou krijgen nodig had om de reis van zijn hele familie te kunnen financieren, kan in het licht van de ernst van de dreiging waaraan hij naar eigen zeggen zou zijn blootgesteld niet overtuigen. Dat verzoeker zich veilig zou hebben gewaand op zijn werkplaats, waar hij gedurende het jaar voor zijn vertrek zou hebben verbleven ter voorkoming van alle problemen, is niet aannemelijk nu hij volgens zijn verklaringen in de buurt van zijn werkplaats achtervolgd werd door vijf personen in een auto (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Overigens wordt door de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat dit niet strookt met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn gehoor bij de DVZ, waar hij aangaf dat hij tot aan zijn vertrek op 22 mei 2019 op hetzelfde adres in La Libertad heeft gewoond (adm. doss. verzoeker, stuk 22, verklaring DVZ, nr. 10). De uitleg dat verzoeker bij de DVZ zijn laatste officiële adres heeft opgegeven, namelijk het familiehuis in La Libertad en dat hij zijn werkplaats nooit beschouwd heeft als de plaats waar hij woonde biedt in dezen geen verklaring of verschoning, daar verzoeker gevraagd werd een overzicht te geven van zijn hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren. Bijgevolg mocht redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij het adres van zijn werk zou hebben vermeld indien hij daar na het vertrek van verzoekster en zijn kinderen nog een jaar daadwerkelijk gewoond heeft en hij bovendien met zijn baas had afgesproken dat hij er mocht blijven tot hij een ander huis zou hebben gevonden (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Tot slot stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster en haar kinderen samen een jaar in Panama hebben verbleven zonder er een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Hij merkt hierover in de bestreden beslissingen terecht het volgende op:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor El Salvadoranen om asiel aan te vragen in Panama. Deze vaststelling vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door jullie voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijk gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.”

Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster nooit de intentie heeft gehad om in Panama een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Gevraagd om welke reden zij er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, antwoordde zij: *“Nee we gingen niet naar daar om er te blijven, mijn man heeft hier ook familie en we waren aan het wachten tot hij zijn tijd zou vervuld hebben in het bedrijf”* (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoekende partijen verwijzen in hun respectievelijke verzoekschriften slechts in het algemeen en louter *post factum* naar de precaire opvangomstandigheden en behandeling van asielzoekers in Panama en het feit dat de procedure er volgens UNHCR niet de nodige waarborgen biedt. Uit haar verklaringen blijkt niet dat verzoekster daadwerkelijk geprobeerd heeft om voor haarzelf en haar kinderen bescherming te verkrijgen in Panama. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat het voor verzoekster niet mogelijk was om in Panama de nodige bescherming te krijgen, te meer daar verzoekster wel de nodige stappen heeft gezet om er een tijdelijke verblijfsvergunning te verkrijgen om te kunnen werken (*ibid.*). De algemene overweging dat Panama een heel arm land is, met veel corruptie en zonder doeltreffend schoolsysteem, doet niets af aan de beschermingsmogelijkheden waarover verzoekende partijen in Panama beschikken blijkens de informatie in de administratieve dossiers. Dat hun kinderen er niet naar school konden gaan, behalve één dag, waarna de jongste zoon getraumatiseerd naar huis is gekomen omdat hij er geconfronteerd zou zijn geweest met racistische scheldwoorden en leerlingen die cannabis rookten, is overigens een loutere bewering die verzoekende partijen niet staven. De ervaringen die verzoekster en haar kinderen in Panama hebben gehad gedurende het jaar dat zij er verbleven kunnen hoe dan ook niet verklaren waarom zij er geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend bij aankomst of kort daarna.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij in El Salvador een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van de door hen aangehaalde persoonlijke redenen. Het verwijt dat verwerende partij haar aandacht geconcentreerd heeft op detailpunten en geen rekening heeft gehouden met de (socio-politieke) context waarin de feiten zich voordeden is niet van aard dat het afbreuk zou kunnen doen aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en door verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden betwist. Nu zij niet aannemelijk maken dat een bende geprobeerd heeft hun zoon te rekruteren en dat verzoeker zich daartegen heeft verzet, kan aan de vrees die zij in dit verband stellen te hebben uiteraard geen geloof worden gehecht. De verwijzing naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van

UNHCR van 15 maart 2016 en de daarin vermelde risico's voor personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes en voor kinderen en jongeren in het algemeen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen of hun kinderen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

Verzoekende partijen leggen geen documenten neer die de appreciatie van hun vluchtmotieven in een ander daglicht kunnen stellen. Over de documenten die dienen ter staving van de moord op verzoekers neef is hoger reeds gemotiveerd, met name dat hieruit geen persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen kan worden afgeleid. Met betrekking tot de overige door verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, motiveert de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes en uw rijbewijs hebben enkel betrekking op jullie identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Het vliegtuigticket toont aan wanneer jullie naar België zijn gevolgen, dit element wordt eveneens niet betwist.”

Deze motivering wordt door verzoekende partijen niet betwist en zij doen er bijgevolg geen afbreuk aan.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij niet *“op een volledige wijze”* werd gehoord, doch blijft in gebreke *in concreto* aan te geven over welke aspecten van haar relaas zij onvoldoende werd gehoord. De omstandigheid dat haar niet dezelfde vragen werden gesteld als verzoeker en dat haar persoonlijk onderhoud niet even lang heeft geduurd als dat van hem, neemt niet weg dat zij zich blijkens haar verklaringen op dezelfde motieven beroept als verzoeker, zodat in haar hoofde terecht verwezen wordt naar de feitelijke overwegingen die daarover zijn opgenomen in de eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker werd genomen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, werd met verzoeksters verklaringen terdege rekening gehouden. Verzoekster brengt geen elementen aan die het tegendeel aantonen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat de tweede bestreden beslissing haar kinderen niet vermeldt, hoewel zij wel werden opgenomen in haar bijlage 26 en de beslissing natuurlijk hun belangen en lot beïnvloedt, merkt de Raad op dat verzoekster overeenkomstig artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet vermoed wordt haar verzoek eveneens te hebben ingediend namens O. en M., die haar vergezelden, en dat in de tweede bestreden beslissing werd gemotiveerd met betrekking tot de vrees die verzoekster aanhaalt ten aanzien van haar kinderen. In zoverre verzoekende partijen erop wijzen dat O. tijdens de procedure meerderjarig is geworden en zij het CGVS verwijten hem niet te hebben gehoord, merkt de Raad op dat geen enkele regel het CGVS verplicht om minderjarigen namens wie overeenkomstig voormeld artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet een verzoek om internationale bescherming is ingediend te horen indien zij daar niet zelf om verzoeken. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat de minderjarige meerderjarig wordt hangende de procedure. Verzoekende partijen tonen bovendien niet aan dat of op welke wijze het feit dat O. niet werd gehoord van invloed zou zijn geweest op (de motieven van) de bestreden beslissingen.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Waar verzoekende partijen nog argumenteren dat zij in El Salvador geen toegang hebben tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht, respectievelijk dat zij in verband hiermee het bestaan van een persoonlijke vrees of risico niet aannemelijk maken.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. In zoverre verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN